

*Θέατρον Κυβέλης : «Μπλόφες», Φάρσα εἰς πράξεις 3
ὑπὸ Θ. Συναδινού.*

ΤΟ πρῶτον τοῦτο θεατρικὸν ἔργον τοῦ κ. Θ. Συναδινού δὲν χαρακτηρίζει βεβαίως ὁ μέγιστος ὅρος τῆς γοργότητος ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖ ἐν τῶν κυριωτάτων γνωρισμάτων τοῦ θεατρικοῦ τούτου εἶδους, πᾶν ἄλλο δὲ ἢ διακρίνει ὑπερβολὴ πρωτοτύπου ἐπινοίας ἢ ὑπερβολὴ πιθανότητος περὶ τὰς ἀθρόας συμπτώσεις. Ἀλλὰ τοιοῦτον ὁποῖον εἶνε, δι' ἔργον ἑλληνικόν, εἶνε παραδόξως πλέον ἢ εὐθυμον, εὐθυμίας ἀρκετὰ ἐλαφρᾶς καὶ ὅλως ἀκάκου, κωμικότητος σχεδὸν διαρκῶς διασκεδαστικῆς, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε βεβαίως ὀλίγον, τοῦθ' ὅπερ δὲ σπουδαιότερον, κωμικότητος ἀπορροῦσης τόσῳ ἐκ τῶν διαφόρων ἐπεισοδίων ὅσῳ καὶ ἐκ τοῦ διαλόγου. Ἄλλο ζήτημα ἂν τινὰ τῶν ἐπεισοδίων ὑπενθυμίζουσιν ἀκουσίως παρωχημένας θεατρικὰς ἐντυπώσεις ἢ, ὡς ἐν ἐξ αὐτῶν εἰς ἐμέ, καὶ εἰς πολλοὺς βεβαίως ἄλλους εἶνε γνωστὰ ἐξ ἀναγνώσεως ἀνατολικῶν ἀπολόγων περὶ τῆς πονηρίας τῶν γυναικῶν, καὶ ἂν ὁ διάλογος εἰς τινὰ σημεῖα ἔχη ἀνάγκην κάποιου ῥινίσματος καὶ κατ' ἀκολουθίαν κάποιας ἐκλεπτύνσεως, ὄχι εὐτυχῶς δι' ἀβρότητας ἀφορώσας εἰς τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν ἠθικὴν. Ἡ κωμικὴ φλέψ, καὶ φλέψ ἱκανῶς εὐφυῆς, ἀναμφιβόλως ὑπάρχει, πόσῳ δὲ πλέον ἀσμένως θὰ ἤκουον σφύζουσιν διὰ μέσου πλοκῆς ἢς ἢ ἐπίνοια θὰ ἦτο προσωπικωτέρα καὶ ἰδιοτυποτέρα. Ἀλλὰ τοιαύτη ὁποῖα εἶνε, ἐπαναλαμβάνω, εἶνε ἐν τῷ συνόλῳ καὶ ἐν ταῖς λεπτομερεῖαις φάρσα εὐχάριστος καὶ ἐπιτυχής.

Ἴδου ἤδη καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰς γενικωτάτας γραμμᾶς. Ὁ συνταγματάρχης Φροντίδης κάμνει διαρκῶς ἀπιστίας εἰς τὴν σύζυγόν του Λουκίαν. Ἡ Λουκία παραμένει ἀκόμη πιστὴ εἰς αὐτὸν μολοντί ἔχει πλησίον τῆς, ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ τῆς, τὸν Πέτρον Βαρδάνην μετὰ τοῦ ὁποῖου συνέδεεν αὐτὴν ἄλλο τε κατὰ τὴν παιδικὴν τῶν ἡλικίαν κάποια συμπάθεια καὶ ὁ ὁποῖος ἤδη, ἔγγαμος καὶ αὐτός, εἶνε ὀρδινάντσα τοῦ συνταγματάρχου καὶ δὲν παύει ἐπιζητῶν τὸν ἔρωτά τῆς. Αἱ τελευταῖαι ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ τοῦ συνταγματάρχου μετὰ μιᾶς ὑψηρετρίας καὶ μιᾶς δεσποίνης ἀποκαλυπτόμεναι εἰς τὴν σύζυγόν του ὑπὸ τοῦ Πέτρου Βαρδάνη ῥίπτουσι ταύτην τέλος εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς ὀρδινάντσας του. Ὁ συνταγματάρχης ἀναχωρεῖ διὰ τὴν ὀρθοεικὴν γραμμὴν, πράγματι ὁμως μεταβαίνει εἰς Κέρκυραν πρὸς διασκεδάσιν. Καὶ εἰς ἐν τῶν ἐκεῖ ξενοδοχείων συναντᾷ τὴν ὑψηρέτριαν μετὰ τὴν ὁποίαν ἐρωτοτρόπει ἐν Ἀθήναις μετ' ὀλίγον δὲ τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν Πέτρον Βαρδάνην, μεταβάντας ἐκεῖ ὡς εἰς ἐρωτικὴν ἐκδρομὴν ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως τοῦ ὅτι θὰ τὸν συνήνταν τὴν σύζυγον καὶ τὴν πενθερὰν τοῦ Πέτρου Βαρδάνη αἱ ὁποῖαι ἠκολούθησαν κατὰ πόδας τοῦτον καὶ ἕναν κάποιον «ἀρχιγκαφὲρ» φίλον του ὁ ὁποῖος ζητεῖ πάντοτε καὶ εἰς ὅλα «να εὐρίσκῃ τὴν ἄκρη» καὶ ὁ ὁποῖος μεταπίπτει ἀπὸ γκάφας εἰς γκάφαν, διότι ὡς ἐκ τῆς ἀδιακρίτου περιεργείας του ἀπειλοῦνται οὕτω διαρκῶς ν' ἀποκαλύπτονται αἱ πονηρίαι ἢ κατὰ τὸν συγγραφέα αἱ «μπλόφαι» διὰ τῶν ὁποίων ἡ Λουκία προσπαθεῖ ἐκάστοτε νὰ συγκαλύψῃ τὰ διαβήματά τῆς καὶ αἱ ὁποῖαι ἐν τούτοις μέχρι τέλους παραμένουσι νικητρίαι.

Ἡ «Μπλόφες» ἐπαίχθησαν πολὺ ἱκανοποιητικῶς ὑπὸ ὄλου τοῦ θιάσου. Λουκία ἦτο ἡ κυρία Κυβέλη Ἀδριανού ἢ ὁποῖα διέπλασε χαριέστατον ῥόλον ὅλως ἰδιαιτέρας εὐτραπέλου ἐλαφρότητος συνταγματάρχης ὁ κ. Ν. Παλμύρας, πολὺ ἐπιτυχῆς ὡς πάντοτε εἰς τὴν ἠθοποιίαν, εὐρίσκων ὁμως, φαίνεται, παραπολὺ μακρὰς τὰς ἑλληνικὰς λέξεις, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καὶ ἀπολύτως ἄδικον καὶ συντέμνων αὐτὰς ἐνίοτε, διὰ τὸ ὁποῖον ὁμως δὲν ἔχει κανὲν δικαίωμα ὀρδινάντσα του ὁ κ. Α. Χρυσομάλλης, ὁ πάντοτε τόσῳ τεχνικὸς καὶ τόσῳ εὐχάριστος καὶ Gaffeur ὁ κ. Π. Λέων, πολὺ χαρακτηριστικὸς.

ΧΡ. ΘΕΜ. ΛΑΡΑΛΕΞΗΣ